

КРОВ КАЖАНА

ВАСИЛЬ ШКЛЯР

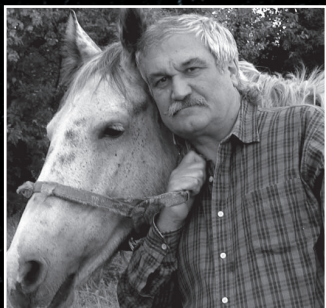

Фото люб'язно надано автором

Василя Шкляра називають «батьком українського бестселера». 2009 року автор славнозвісного «Залишенця» здобув премію Ліги українських меценатів «Ярославів Вал» за кращий історичний роман, а 2010-го — премію австралійського фонду «Айстра» за найкращу книгу року. 2011 року йому вперше в історії держави було вручено Народну Шевченківську премію, кошти на котру були зібрані звичайними громадянами України. 2012 року Шкляр увійшов до Топ-30 найуспішніших українських письменників (за рейтингом журналу «Фокус»).

МІСТИЧНИЙ ТРИЛЕР, ГІДНИЙ ФІЛЬМІВ КВЕНТИНА ТАРАНТИНО

Твір справді багато в чому провокаційний, епатажний. Іноді я називаю цю книжку романом про народження у суспільстві диявола.

Василь Шкляр

Деякі критики щиро дивуються, що видавці розглядають його романи як зразки «масових жанрів». Адже детектив чи бойовик у Шкляра — це лиш вершечок айсбергу...

«Дзеркало тижня»

www.bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-4815-4

9 789661 448154

КРОВ КАЖАНА

ВАСИЛЬ ШКЛЯР

ВАСИЛЬ ШКЛЯР

РОМАН ПРО НАРОДЖЕННЯ ДЕМОНА

КРОВ КАЖАНА

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

ВАСИЛЬ
ШКЛЯР

КРОВ КАЖАНА

ВАСИЛЬ ШКЛЯР

КРОВ КАЖАНА

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2013 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Ш66

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Віталія Котляр*

ISBN 978-966-14-4815-4

- © Шкляр В. М., 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

Валентині — con amore

Частина перша

ІДЕАЛЬНЕ ВБИВСТВО

1

Того дня я принесла із лісу гада, а вночі загинув мій чоловік. Усе в цьому світі має свої прикмети і передвісники.

Не знаю, чи то була отруйна змія, чи вуж, адже водяні вужі не мають жовтих «вушок», але досі тіло береться сиротами, коли згадаю, як, повернувшись додому, ще в холі розстебнула на сумці блискавку і вгледіла скручену там гадюку. Ні, спершу я навіть подумала, що то пасочок від моєї вечірньої сукні — він також із темної шкіри, округлий, завтовшки з великий чоловічий палець, — та поки міркувала, як він міг там опинитися серед моєї спідньої білизни, «пасочок» підвів плескату бридку голівку і бризнув на мене двома крапельками отруйних очиць.

Я навіть не здужала заверещати, тільки відсахнулася аж до стіни, прилипла до неї й заціпеніла. Але погляд мій так і прикипів до гада, який вигрів собі кубельце... на моєму ліфчику й трусиках.

Невже йому подобається цей запах? Невже він вдихає його так само, як це робив ще годину тому мій душпастир отець Серафим? Лісова галявинка пахла осінніми травами й стиглим листям ліщини, а він, після всього, ліг горілиць і поклав собі на обличчя мої лілові трусики. Потім, знов мене обціловуючи і вилизуючи, сказав: «У тебе на сідничках лишилися виїмки від ліскових горішків. Я хочу їх розгладити».

Ось так і цей гад. Поводив своєю хитрою голівкою і знов опустив її на те місце, де на ліловому едwabі при-шерхла волога плямина. Від тієї сумирності мій жах також скрутився калачиком, лишилася тільки тривога. Я струсила із себе заціпеніння, навстіж відчинила двері у холі, на веранді... і знов одсахнулася вбік.

Гад мене зрозумів: він поволеньки виліз із сумки і, зви-ваючись усім своїм довгим тілом (ним справді можна було двічі оперезати мій стан), поповз прямо надвір, потім без жодних вагань потягся плазом до річки, яка майже впритул прилягає до нашої садиби. Через те мені хотіло-ся б думати, що то був водяний вуж.

Скажи комусь — не повірять. Хоча цікаво було б перемовитися про таку химерну пригоду бодай із Нестором (мій чоловік на всяку чудасію мав своє особливе пояснен-ня), але з чого почати? Що ти пішла до лісу по гриби не з кошиком, а з фірмовою сумкою на «блискавці», у якій пригріла зміюку? Чи з того, як ти схибнула через отця Серафима і віддала йому спершу душу, а потім і тіло?..

Я взяла сумку і двома пальцями повикидала білизну до брудного шмаття. Зміїного сліду на ній не було. Потім під-нялася скрипучими східцями на горішній поверх, зайшла до спальні перевдягнутися. Довго стояла перед дзерка-лом голою, торкалася свого тіла, ніби шукала на ньому невидимих слідів, але ні — навіть виїмок від ліскових горішків не було. Хоча я добре чула, як падалішні плоди лі-щини гостро впиналися в мої опуклини, якими стікала гаряча вільгість.

Однак я знала, що все в цьому світі має свої прикмети й сліди. Відчувала, що з певного часу стали повнішими мої груди, навіть соски та брунатні кружальця навколо

них побільшали, і *там* я також стала чутливішою і щедрішою. Ніздрі на короткому носику бездоганно круглі й трохи відкриті. А моє червоне від природи волосся, яке всі вважають фарбованим, тепер аж горить вогнем, й отець Серафим жартома нахваляється перехрестити мене на Серафиму, адже це ім'я означає *вогненний ангел*.

Він, як згодом зізнався, побачив у мені ангела ще за першої зустрічі, коли приїхав висвятити наш дім, де віднедавна все пішло шкереберть. Власне, нещастя й почалися звідтоді, як ми купили цей будинок і, щоб розрахуватися з боргами, продали свою міську квартиру. Але про це потім...

Скажу тільки, що й після висвячення оселі справи в мого чоловіка не поліпшились, однак отець Серафим запам'ятав стежку до нашого дому і радо прийняв запрошення Нестора заїжджати до нас на... риболовлю. Уже через тиждень до нашого двору підкотив його сірий «опель», але вийшов із нього не піп у рясі, а бездоганно скроений чоловіча у синіх потертих джинсах і чорній шкірянці. Хіба що темна коротка борода та волосся, гладенько зачесане назад і схоплене у косичку, нагадували в ньому священнослужителя.

— Давайте знайомитись, — сказав він. — У миру Сергій. — І, притулившись губами до моєї руки, так подивився у вічі, що тілом прокотився легенький струм. Ці очі. Трохи розкосі і несподівано сірі на смаглявому лиці, вони притягували і страхали.

— Настя, — сказала я. — Анастасія.

Якщо покласти руку на серце, то вже до того я багато чого наслухалася про отця Серафима, яким зацікавилася навіть столична преса. Одного разу карлик Іванько —

наш домашній сторож і помічник — сказав, що йому по заріз треба п'ять гривень.

— На пиво? — спитала я.

— Ні, — карлик покрутив великою, як у коня, головою. — Іванько хоче щось купити. — Він завжди говорив про себе в третій особі. — Іванько вам покаже.

І потім справді показав. На мій подив, це був ілюстрований журнал з просторою статтею про отця Серафима. Щоб уникнути зайвих пліток і домислів, наведу окремі витяги з тієї статті, які — тепер я вже певна — є чистою правдою. Бо тоді, коли читала її, напівлежачи у шезлонгу, під лоскіт сонячних променів та Іванькових позирків (я засмагала при ньому без ліфа), все це видалося мені сенсаційною побрехенькою.

Екзорцизм, або вигнання злих духів

Настоятель храму Івана Богослова має два роки стажу церковної служби. До того він був майором російської армії, воював у гарячих точках, але, щоб переїхати на Батьківщину, змушений був звільнитися у запас.

Втім, до переїзду в рідні краї відставний майор ще встиг закінчити біблійні курси у місті Курську, а водночас і астрологічну школу Павла Глоби. В Україні пройшов адаптацію на богословських двомісячних курсах у Таращі, після чого його висвятили на священика.

А коли став настоятелем храму Івана Богослова в селі Гостра Могила, то й почалися дива... Сонячний червневий день. На подвір'ї церкви зібрався натовп. Якесь розпатлана жінка трусить в лихоманці, її квітчаста хустка з'їхала на потилицю. Вона тримається за руку священика, але таке враження, що вхопилася за електричний

дріт. Жінка з усіх сил репетує, а тоді падає на коліна і починає гавкати. «Біснувата», — прокочується натовпом спершу шепіт, а відтак чути дитячий плач, крики і стогін...

Похмурий осінній ранок. Стара дерев'яна церква піднята над землею, бо стоїть на дубових палях, як ото комора для збіжжя. Власне, ще донедавна тут і справді була колгоспна комора. На воротях в око відразу впадає оголошення:

**Оздоровчий молебен
провадитися щовівторка і п'ятниці,
окрім дванадесятих свят.
Початок о дев'ятій годині.**

Молебен цього разу відбувається в церкві. Перед аналоєм стоять кілька молодлиць і троє чоловіків зі свічками в руках. Підходять ще дві припізнілі жіночки й один хлопчина. Із-за царських воріт виходить отець Серафим і раптом каже:

— Дівчата! Хто розбив носа — хай вийде з храму.

Жінки розгублено дивляться одна на одну, а тим часом отець Серафим кидає суворий погляд на одну з тих, що припізнилися:

— Я до вас звертаюся.

Якийсь час жінка спантеличено і благально дивиться на отця Серафима, потім задкує до виходу...

Я прикрила журналом своє символічне бікіні й спитала в Іванька:

— Як це... розбила носа?..

— Як-як! — здивувався карлик з моєї невторопності, хоч видно було, що його потішило це запитання. — Мас-турбація, ось як!

— Що-о-о?

— Чи ця... Як вона... — Іванько втупився в журнал, що лежав на моїх стегнах, наче бачив крізь нього, і його рухливі попелясті очі, мов жорна, закрутилися то в один бік, то в другий. — О, згадав! Менструація! Юшить, як з носа...

— Фу-у-у!

— Іванько все знає. Ще більше за попа!

— Он як, — сказала я і знов узялася читати.

Отець Серафим наказує полишити храм і молодиківі.

— Чому? — дивується той.

— Бо нехрещений! — пояснює ясновидець, і хлопець покірно виходить.

Тільки тоді розпочинається оздоровчий молебень. Отець Серафим заходить за царські ворота й читає молитву, а тут, перед аналоєм, починає діятися щось незбагненне. Одна жіночка, плямкаючи губами, ніяково всміхається, друга дріботить ногами, третя б'є себе кулаками в живіт. Молодий, але вже сивий чоловік вириває на собі жмут волосся...

Потім священик підходить до кожного з них, тримає руку над головою, щось невиразно шепоче і дмухає в обличчя. Кожній жінці він ще й кладе свої руки на талію. Після цього одна молодиця впала навколішки і стала щось збирати на підлозі, хоч там нічого не було. Уже надворі вона розповіла, що їй було пороблено на сливах, — сусідка-відьма, пошептавши на сливи, пригостила ними нещасну.

— А я мекала, — зізнається ще одна жінка з козинячим виразом на обличчі. — Мені на козах пороблено. Невісточка моя дорога вистригала вовну на козі, а тоді бачу — хрест вистрижено на грудях у моєї Маньки. Ну, це вже, людоньки добрі, на смерть мені пороблено. Я б і не знала, що то невістка виною, та як прийшла до отця Серафима, то її голосом заговорила.

Однак були тут і такі, з кого слова не витягнеш. Про оту мовчазну жінку, що молотила себе по животі, розповіла старенька бабуся:

— Та хіба ж ви не чули, що вона оце зовсім недавнечко народила чорта?

— Чорта? Якого?

— З ріжками й ратичками, якого ж іще! Тільки дуже манюнього. Бісеня, слава Богу, народилося мертвим, і його спалили. А це вона знов завагітніла...

Я відчула легке збудження. Чи то від прочитаного, чи від жадібних поглядів Іванька, який уже заховався за кущами руж, але, певна річ, не зводив з мене очей.

Далі отець Серафим сам охоче пояснював, як він лікує людей, одержимих злими духами.

— Я роблю це лише молитвами і накладанням рук. Нічого тут забороненого чи богохульного немає. Це не мої молитви, а требник Петра Могили, зокрема його молебень «Об ізгнанні нечистого духа», написаний ще 1648 року. Однак ніхто з теперішніх священиків його не читає, бо вони бояться. Бояться викликати потойбічні сили... Ви не вірите в потойбічні сили? Тоді ви не вірите і в Бога. Бо якщо є Бог, тоді є і диявол. Якщо є добро, то виходить, що є і зло.

Тепер щодо рук. Якось я сидів, тримаючи долоні одна до одної, і раптом відчув, що вони відштовхуються. Так, ніби між ними є невидима пружина і, щоб стулити долоні, потрібно цю пружину стиснути. Отак я й зрозумів, що володію якоюсь особливою силою...

Я лише посміялася з одкровенень отця Серафима, бо й гадки не мала, що мине якийсь час — і я на собі відчую цю «особливу силу». А тоді я солодко потягнулася в шезлонгу й запитала в Іванька:

— І ти віриш в оці байки?

Він сплів свої довгі пальці, звивисті й загнуті трохи назад, і підпустив очі під лоба. При цьому був схожий на Гомера, якого скульптор зобразив чомусь сліпим.

— Вірю.

— Чому?

— Бо Іванько й сам чорт, — сказав він і перевальцем пішов до річки, швидко перебираючи вигнутими в колесо ногами.

Мені раптом стало його жаль. Навіть майнула легковажна думка, що я змогла б йому дозволити значно більше, ніж він собі уявляє. Втім, цілком можливо, що саме це він якраз уявляв дуже часто.

2

Цікаво, що тепер сказав би Іванько, якби я розповіла йому про гада, котрий винюшив на лісовій галявинці мої трусики й непомітно заліз у сумку? Хоча я приблизно здогадуюсь. «То Іванько перекинувся на ву-жа», — сказав би він.

Вогненний ангел. Я все ще крутилася перед дзеркалом, стривожена тією зміюкою, коли знадвору долинув сигнал автомобіля й запізнило загавкав наш розледачілий Трезор — принесло когось чужого.

Потім заскрипіли східці, я вся напружилась, але до спальні зазирнув Іванько й злякано зашепотів:

— Вони знову приїхали! — засліплений страхом, карлик ніби й не бачив, що я гола-голісінька. — Іванько скаже, що вас немає вдома.

— Хто — вони? — спокійно спитала я.

— Голомозі!

— Скажи їм, що я зараз вийду.

— Не треба. Іванько знає, як їх спроводити. За ними тільки смуга ляже. Іванько набреше, що ви пішли по гриби.

— Я вже йду, — сказала я роздратовано, накидаючи на голе тіло куценький халат-кенгуру.

«По гриби...» Він що, і там підглядає за мною чи, може, чортисько читає думки?

Я повагом вийшла на подвір'я і присмирила пса, який, угледівши хазяйку, послужливо розгавкався на всю горлянку.

ЗМІСТ

<i>Частина перша</i>	
Ідеальне вбивство	7
<i>Частина друга</i>	
Голос одуда	101
<i>Частина третя</i>	
Камінь зради	209

Літературно-художнє видання

ШКЛЯР Василь

Кров кажана

Роман

В авторській редакції

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Н. Я. Радченко*

Підписано до друку 24.05.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 14,28.
Наклад 10000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»

04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33
тел. +38 (044) 351-14-39,
+38 (067) 572-63-34,
e-mail: booksmt@rambler.ru

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю.Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18
тел. +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ «Кредо»»

83096, м. Донецьк,
вул. Куйбишева, 131-Г
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: fenix@kredo.net.ua
www.kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Шкляр В.

ШБ6 Кров кажана : роман / Василь Шкляр. — 2-ге вид. — Харків :
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 272 с.

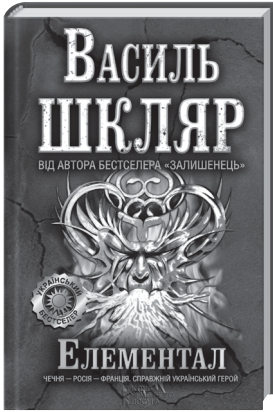
ISBN 978-966-14-4815-4

Таємнича містика, відверта еротика, божевільна кримінальна історія... Анастасія ніколи не була вірна своєму чоловіку, а невдовзі після його загадкової смерті отримала приголомшливу звістку: її призначення — народити для світу диявола. Жінка мало не збожеволіла, та її коханець, отець Серафим, обіцяє не допустити до гріха. Але здається, ніби він у змові з нечистою силою...

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

ВІД ЛАУРЕАТА ПЕРШОЇ ТА НАРАЗІ ЄДИНОЇ НАРОДНОЇ ШЕВЧЕНКІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ, «БАТЬКА УКРАЇНСЬКОГО БЕСТСЕЛЕРА»

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ДЖЕЙМСА БОНДА

Вояк Французького іноземного легіону дістав спеціальний наказ — урятувати Хеду, дочку чеченського генерала, від російських спецслужб. Він і сам прагнув цього ризикованого відрядження, адже до «гарячої точки» втекла його дівчина разом із тамтешнім командиром. Вояк знайде її там, де найменше сподівався... Але чим насправді було це завдання і якою була роль Хеди?

Журналіст Андрій Крайній — справжній ерудит, вільно володіє живими й мертвими мовами, але з матеріальними цінностями якось не склалося: доживши до віку Христа, не має даху над головою. Не йому, безхатченку, гребувати теплим помешканням — хай навіть заповітний ключ простягнув йому дивакуватий незнайомиць, а номер квартири навіть забобонний страх. Що ж це було: манна небесна чи прикра помилка? Незабаром Крайньому знадобляться ще два ключі: до таємниці зникнення господаря квартири номер 13 і до серця фатальної жінки, до якого не так легко достукатися...

